

[Ministeren for handel, industri og søfart.] debat, vi havde her i folketinget lige før jul om forlængelse af vareforsyningsloven. Som det vil være bekendt, følger regeringen energisk den stik modsatte politik. Dette lader sig relativt nemt dokumentere ved et par tal.

Lad os sammenligne importen i 1946 og 1948 med råvarer og halvfabrikata på den ene side og færdigvarer på den anden side. Jeg vælger 1946 og 1948, fordi det er to år, der hver for sig kan karakterisere en regeringspolitik, 1946 en venstre-regerings, 1948 en socialdemokratisk regerings. Tallene viser, at fra 1946 til 1948 er importen til dette land af råvarer og halvfabrikata steget fra 1,5 milliarder kr. til 2,3 milliarder kr., hvorimod importen af mere bearbejdede varer er faldet fra 1,4 milliarder kr. til 1,1 milliarder kr.

Nu ved jeg, man vil sige, at denne tydeligt udtalte tendens kommer til orde, fordi jeg vælger to fra hinanden så relativt fjerntliggende år som 1946 og 1948. Vælger vi imidlertid 1947 og 1948, læses nøjagtig den samme tendens med næsten tilsvarende styrke. Fra 1947 til 1948 steg indførslen af råvarer og halvfabrikata fra 1,9 milliarder kr. til 2,3 milliarder kr. Samtidig lå importen af færdigvarer sådan, at den udviklede sig med et fald fra 1,2 milliarder kr. til 1,1 milliarder kr. Med andre ord, tendensen er ganske klar.

Hvorfor er nu denne vor importpolitik den rigtige og den af venstre ønskede forkert? Ikke fordi vi ikke gerne under befolkningen flere udenlandske færdigvarer, og heller ikke, fordi vi underkender disses konkurrencekabende evner, men fordi det må være galt at købe færdigvarer, så længe dette vil nødvendiggøre, at konkurrence-dygtige danske virksomheder kommer til at stå hen med ledig kapacitet og ledige arbejdere.

Jeg forstår ikke, hvorledes den af venstre anbefalede politik skulle kunne forsvares over for disse virksomheder og over for de arbejdsløse. Erhvervenes videre udvikling og beskæftigelsen må selvfølgelig gå forud for næsten hvilke som helst dogmatiske liberalistiske teorier.

Der er virkelig en principiel afgrund mellem den politik, venstre ønsker at tvinge igennem, og den politik, regeringen med så store resultater fører.

Lad mig henvise til, at i 1948 steg produktionen indenfor industri og håndværk med ca. 12 pct. og beskæftigelsen med ca. 7 pct.

Et andet principielt synspunkt blev forsøgt af det ærede medlem hr. Ole Bjørn

Kraft. Han omtalte genopbygningsproblemet, berørte de bitre erfaringer, man gjorde efter sidste krig med fejlinvestering, og advarede mod en gentagelse heraf. Heri har det ærede medlem ganske ret. Efter sidste krig lod man sig altfor stærkt påvirke af en overdreven og forhastet anti-restriktionspsykose. De samfundsmæssige reguleringer blev over hals og hoved afviklet i utide, og frugterne udeblev ikke: først en grassat inflation og derefter ødelæggende krise med krak i erhvervslivet og stor ledighed blandt arbejderne. Det ærede medlems formaning til forsigtighed er derfor berettiget, og det er godt, det bliver sagt overfor f. eks. retsforbundets letfærdige agitationstaler eller venstres tilbøjeligheder til tilbagefald til en gammel liberalistisk politik. Man kan imidlertid også blive for forsigtig, så forsigtig, at man af angst for at gøre noget galt overhovedet ikke gør noget. Konservatismen er naturligvis konservativ, men hvis den i sin trang til at nøjes med det gamle, det bestående og i sin frygt for det nye tilstræber en politik, der får erhvervslivet til at stagnere, gør den det danske samfund en slet tjeneste. Det glædede mig derfor at høre en senere passus i det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale; den lød — hvis jeg må have lov til at citere —

„Regeringen må i tide søge rigsdagens bistand til en konstruktiv erhvervs politik, således at aktiviteten i erhvervene kan opretholdes til gavn og nytte for den samlede befolkning.“

Det er netop her, regeringen vil hen: ikke stagnation, men tværtimod videre udvikling af hele erhvervslivet i landbrug, som industri, håndværk som skibsfart, store virksomheder som små, nye som gamle. Vi må have større produktionskapacitet og større produktions-effektivitet. Dette vil give os både konkurrenceevne og eksportevne, det vil give basis for høj beskæftigelse og forbedret levestandard, og i en sådan politik må vi uvægerlig tage risikoen for enkelte fejl. Men det er *nu*, det skal ske! Hvorfor? Fordi det er *nu*, vi får Marshallhjælpen, det er *nu*, vi har relativt gunstige eksportpriser og afsætningsforhold, det er *nu*, vi har haft en god høst og to milde vintre. Kender vi ikke vor besøgelsestid, risikerer vi, at mulighederne smuldrer væk mellem fingrene på os. Og alt det nye skal finansieres. Vi kan ikke lade fremskridtet lamme af en konservativ, restriktiv finanspolitik. Det forekommer mig, at det konservative parti ved pengebindingslovenes forlængelse og afvikling svigtede fremskridtet i dansk erhvervsliv.

At sagen haster, indebærer også, at jeg